

Killingen

Najib var en gutt som elsket killinger. Hele sommeren passet han på killingen sin som han hadde fått av sin far. Han lekte med den og gjette den. Killingen hans var liten og nydelig. Den fulgte alltid etter Najib, og noen ganger stanget den hånden hans, men det var bare for å leke med ham og vise at den var blitt stor og sterk. Faren hans ble ofte sint på Najib og sa: «Ikke la døren stå åpen, for da kan killingen komme inn og ødelegge alt den kommer over i huset.» Han advarte ham gang på gang.

En dag kom Najib hjem i all hast for å hente ballen. Idet han gikk inn, husket han hva faren hans hadde sagt, men han lot være å lukke døren, for han tenkte: «Jeg skal jo uansett fort ut.» Da han løp ut igjen, la han ikke merke til at killingen hadde fulgt etter ham helt inn. I mellomtiden hadde killingen begynte å lete etter Najib, og plutselig nærmet den seg et stort speil i stuen. Da killingen, som var nå blitt en liten bukk og hadde fått små horn på hodet, så en annen bukk i speilet, som egentlig var den selv, ble den rasende. Den bestemte seg for å lære denne bukken en lekse. Den tok noen skritt tilbake, bøyde nakken og gjorde seg klar til å stange. Så løp den så fort den kunne og stanget alt den greide. «Pang!» sa det, og speilet lå i tusen knas på gulvet. Om bare Najib hadde hørt hva vår profet ﷺ befalte sine to unge følgesvenner, ville han ikke ha vært uoppmerksom på det hans far sa til ham: «Vær alltid din far lydige!»

« أَطِعْ أَبَاكَ »

